

CENTRE FOR POLICY ALTERNATIVES
විකල්ප ප්‍රතිපත්ති කේන්ද්‍රය
மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம்

அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கான அரசாங்கத்தின் 22ஆவது திருத்தச் சட்டமூலம் தொடர்பாக மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையத்தின் அறிக்கை

ஜீன் மாதம் 30ஆம் திகதி 2022, அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கான 22ஆவது திருத்தச் சட்டமூலத்தின் (சட்டமூலம்) வர்த்தமானிப் பிரசுரம் மேற்கொள்ளப்பட்டதை மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் (மா.கொ.நி) கவனத்தில் கொள்கிறது [24 ஜூன் 2022 திகதி வர்த்தமானியின் பகுதி II, குறைநிரப்பி 29.06.2022 திகதியன்று வெளியிடப்பட்டது]. சட்டமூலம், 22ஆவது திருத்தமாக வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டது, சட்டமாக்கபடி அது அரசியலமைப்புக்கான 21ஆவது திருத்தமாக வரும். முன்னொருபோதும் இல்லாது பொதுமக்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் மற்றும் எங்களது ஆட்சி முறைமைகளில் இலங்கைப் பிரஜைகள் மற்றும் சர்வதேசப் பங்காளர்கள் ஆகிய இரு தரப்புகளும் நம்பிக்கை இழந்தமை என்பவற்றுக்கான அரசாங்கத்தின் பதிலிறுப்பே நிறுவனரீதியான சீர்திருத்தத்தைக் குறிக்கும் இந்தச் சட்டமூலமாகும்.

இலங்கை மக்களின் கோரிக்கைகளுக்கு முரணான வகையில், சட்டமூலம் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தைக் குறைக்கவோ அல்லது ஏதேனும் அர்த்தபூர்வமான வகையில் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் சமனிலைகளை அறிமுகப்படுத்தவோ இல்லை என்பதை மாற்றுக் கொள்கைகளுக்கான நிலையம் (மா.கொ.நி) கவனத்தில் கொள்கிறது. ஆட்சிமுறையிலுள்ள உள்ளார்ந்த பிரச்சினைகளின் மேல் கவனம் செலுத்துவதற்கு எந்தவொரு நேர்மையான முயற்சிகளும் இன்றி, சீர்திருத்துவதற்கான இந்த முயற்சி இருக்கும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நெருக்கடிகளை மோசமாக்குவது மட்டுமேயன்றி அரசியலமைப்பு ரீதியான ஆட்சி முறைமையில் பிரஜைகள் கொண்டிருக்கக்கூடிய எஞ்சியிருக்கும் சிறிய நம்பிக்கையையும் இல்லாதழிக்கும்.

சட்டமூலத்தின் உள்ளடக்கங்களை மா.கொ.நி கவனமாகக் கவனத்தில் கொண்டதுடன், 19ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் (2015-19) நிலவிய அரசாங்க அமைப்புக்கு இச்சட்டமூலம் அரசியலமைப்பை மீளவும் இட்டுச் செல்லவில்லை. நீதி அமைச்சர் இந்தச் சட்டமூலத்தின் இரண்டு வடிவங்களை (ஒன்று தனிநபர் பிரேரணையாக) முன்னதாகப் பிரேரித்திருந்தார். நீதி அமைச்சரால் தயார் செய்யப்பட்ட முன்னைய மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரேரணைகளின் ஒரு முக்கிய பலவீனத்தை, தற்போது வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கும் இச்சட்டமூலம் சுட்டிக் காட்டுகிறதுடன் நிறைவேற்று ஜனாதிபதியின் கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரங்களை அது அப்படியே விட்டுவிடுகிறது.

உதாரணத்திற்கு, உத்தேசிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையின் (பேரவை) அமைப்பு 19ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் இருந்ததை விட கணிசமான வகையில் நீர்த்துப்போக செய்யப்பட்டது. உத்தேசிக்கப்பட்ட பேரவையின் அமைப்பு 10 இல் 7 உறுப்பினர்களை அரசாங்கம் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அல்லது செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்துவதற்கு இயலச்செய்வதில் அரசாங்கத்திற்கு உதவுகிறது. அதனால்,

மா.கொ.நி இன் பார்வையில் பேரவை என்பது 20ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் இருக்கும் பாராளுமன்றப் பேரவையின் ஒரு விரிவாக்க வடிவம் மட்டுமே என்பதாகும். 17ஆவது திருத்தத்தின் கீழ் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் உருவாக்கத்தின் பின்னாலிருந்து உண்மையான நோக்கம், ஆட்சிமுறையை அரசியல் மயப்படுத்தலில் இருந்து விடுவிப்பதாகும். இது இரண்டு முறைகளுடன் சம்பந்தப்படுகிறது: முதலாவது பேரவையில் அரசியல்வாதிகளல்லாதவர்களின் ஒரு பெரும்பான்மைப் பிரதிநிதித்துவத்தை உறுதிப்படுத்துவதும், மற்றையது அரசியல் உறுப்பினர்கள் மீதான அரசாங்க ஆதிக்கம் அல்லது செல்வாக்கை நீக்குவதாகும். சட்டமூலத்தில் உத்தேசிக்கப்பட்ட பேரவையின் அமைப்பு இந்தக் குறிக்கோள்களில் எதையும் எட்டவில்லை என்பதுடன் பதிலுக்கு பேரவையின் ஊடாக நியமனங்கள் மேற்கொள்ளப்படும் நிறுவனங்களின் சுயாதீனத்தை குறைமதிப்பிடுகின்றன.

அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் நியமனம் மற்றும் நீக்குதல் தொடர்பாக ஜனாதிபதியின் அதிகாரங்களைக் குறைப்பதற்கு சில முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட வேளையில், இவையனைத்தும் அடுத்த பாராளுமன்றத்திலிருந்து மாத்திரமே பிரயோகமாகக்கூடிய விதத்தில் நிலைமாறுகால ஏற்பாடுகளால் பயனுறுதியற்றவையாக மாற்றப்பட்டுள்ளன. மேலும், அமைச்சகங்கான செயலாளர்களை தனது சொந்தத் தற்றுணிவில் நியமிப்பதற்கு ஜனாதிபதியால் இயலுமாக இருக்கும். இது, ஜனாதிபதியின் பதவியில் குவிந்துள்ள நிறைவேற்று அதிகாரத்தை மீண்டும் பாதுகாக்கிறது.

அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்களின் விவேகமற்ற செயல்கள் மற்றும் அலட்சியங்கள் என்பவற்றின் வரலாற்று ரீதியான பெறுபேறே, தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடியாகும். இருபதாவது திருத்தம் மூலமாக தனக்கென கூடுதல் அதிகாரங்களை இணைத்துக் கொண்ட, தற்போது ஜனாதிபதிப் பதவியை வகிப்பவரின் செயற்பாடுகளால் இந்நிலைமை மேலும் மோசமாக்கப்பட்டதுடன் அரசியலமைப்புக்கான பத்தொன்பதாவது திருத்தம் மூலமாக அமுல்படுத்தப்பட்ட பலவீனமான கட்டுப்பாடுகளும் சமனிலைகளும் மற்றும் அதிகாரங்களின் வேறாக்கல் என்பவற்றைக் கூட அப்பட்டமான வகையில் அவை குறைமதிப்பட்டன. 2019 இல், தற்போது பதவியிலுள்ளவரைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலிருந்து திறமையின்மை, அலட்சியம் மற்றும் ஊழல் கொண்ட ஆட்சிமுறைச் சான்று எங்கள் நாட்டில் முன்னொருபோதும் ஏற்பட்டிராத பொருளாதாரப் பேரழிவுக்கு ஒரு நேரடியான மற்றும் தற்காலிகத் தொடர்பைக் கொண்டிருந்தது. வெறுமனே இருபதாவது திருத்தத்தினால் ஏற்பட்டதாகவன்றி நிறுவனரீதியாக இந்நிலைமையைச் சாத்தியமாக்கியதற்கான ஒரு சான்று இதுவாகும். ஆனால் ஜனாதிபதி முறையை முழுதாகப் பார்க்கையில், எங்கள் அரசியலமைப்பு ஒழுங்கின் மையத்தில் பொறுப்புக்கூறலிற்கான பெறுமதி இல்லாமையை இது குறிப்பதன் மூலம், ஜனநாயகத்தை அது தொடர்ந்து சிதைக்கிறது.

அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தத்தின் மூலம் நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறையை முழுமையாக ஒழித்து ஒரு முழுமையான பாராளுமன்ற அரசியலமைப்பு ஜனநாயகத்திற்குத் திரும்பும் பொருத்தமான நிறுவனரீதியான சீர்திருத்தம் ஒன்றே இந்த முன்னொருபோதுமில்லாத அனர்த்தத்திற்கு பதிலாக அமையும். அதன் ஆரம்பத்திலிருந்தே, நிறைவேற்று ஜனாதிபதி முறைமை ஒழிக்கப்படல் வேண்டுமென்ற உறுதியான கண்ணோட்டத்தை மா.கொ.நி கொண்டதாக இருந்ததுடன், அப்பதவியின் அதிகாரங்களை அதிகரிப்பதற்கான முயற்சிகளை தொடர்ந்து எதிர்த்தும் வந்தது. கட்டுப்படுத்தப்பட முடியாத மற்றும் கட்டுப்பாடற்ற அதிகாரங்கள் ஒழிக்கப்பட்டாலன்றியும், மற்றும் அவை ஒரு நிறைவேற்று அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்திற்கு பதிலுக்கும் பிரதிநிதித்துவத்தினால் மாற்றீடு செய்யப்படும் வரையும், தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்கு அவசியமான தீர்மானங்களை மேற்கொள்வது சாத்தியமற்றதாக இருக்கும்.

வெளிப்படையானதாக, பொறுப்புக்கூறும் மற்றும் பன்முகத் தெரிவுகளுக்கு இடமளிக்கும் வகையிலுமாக இருப்பதற்கு அரசாங்கத்தால் தீர்மானம் மேற்கொள்வதின் மூலம், மேலும் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைவதைத் தடுப்பதற்கு குறுகிய காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய கடினமான தெரிவுகளை மா.கொ.நி விசேடமாக கவனத்தில் கொள்கிறது. பொருளாதார ரீதியான பதிலிறுப்பின் தொழில்நுட்ப ரீதியான தகுதி, அத்தோடு பொருளாதார வீழ்ச்சியால் முறையற்ற விதத்தில் பாதிக்கப்பட்ட இலங்கைச் சமுதாயத்தின் மிகவும் இடர்நேரல் வாய்ப்புக் கொண்ட பிரிவுகளின் தேவைகள் மற்றும் அவர்களின் நிர்க்கதி நிலைக்கான அதன் பதிலிறுப்பு ஆகிய இரண்டையும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு கண்ணோட்டங்களின்

பன்மைத்துவம் முக்கியமானதாகும். அண்மைக் காலங்களில் கண்டது போன்று, எதேச்சாதிகார மற்றும் அவசரத் தீர்மானம் மேற்கொள்வது, அத்தீர்மானங்கள் போதுமான கொள்கைப் பிரதிபலிப்பு மற்றும் சட்டத்தன்மை அற்றவையாக இருக்கவும், மற்றும் சமூக அதிருப்தி நிலையை மோசமாமாக்குவதையும் மற்றும் தற்போதைய அரசாங்கத்தின் முக்கியமான கொள்கைத் தீர்மானங்கள் பல மீண்டும் மீண்டும் மாற்றப்படுவதற்கும் வழிவகுத்தது. 2020 இல் பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக ஒருதலைப்பட்சமான மற்றும் மையப்படுத்திய நிறைவேற்றதிகார தீர்மானம் மேற்கொள்ளலுக்காக கோரிய இருபதாவது திருத்தத்தில் அதனை முன்னெடுப்பதற்கு உபயோகித்த வார்த்தையலங்காரங்கள் தற்போதைய நெருக்கடிக்கு நேரடித் தொடர்புடையவையாக இருந்ததுடன் அத்தகைய ஒரு மாதிரி ஐயத்திற்கிடமின்றி நிராகரிக்கப்படல் வேண்டும். இலங்கை எதிர்கொள்ளும் பன்முகச் சவால்களைப் கருதுகையில், இலங்கையின் பொருளாதார மீட்சி, அதிகளவிற்கு நிறைவேற்றதிகாரத் தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் ஒரு ஆட்சிமுறை மாதிரியாக இருக்க முடியாதென்பதுடன் இனியும் அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டிருத்தலும் கூடாது.

இந்தக் காரணங்களுக்காக, அரசியலமைப்பு ரீதியான கோட்பாடு மற்றும் அரசியலமைப்பு வடிவம் ஆகிய இரண்டினதும் கண்ணோட்டத்தில் பார்க்கையில், இலங்கையின் பொருளாதார மீட்சியின் பகுதியாக இருக்க வேண்டிய நிறுவனரீதியான சீர்திருத்தத்திற்கு அவசியமான அர்த்தபூர்வமான பங்களிப்பை சட்டமூலம் எந்த விதத்திலும் கொண்டிருக்கவில்லை.

மாற்றத்திற்கான அரசாங்கத்தின் நோக்கத்தைக் காண்பிப்பதற்கான காட்சிப்படுத்தலின் ஒரு வீண் முயற்சியாகவே இது உள்ளது, எனினும், இந்த 'அடையாளச்' சீர்திருத்தங்கள் இலங்கை மீதோ அல்லது அதன் மக்களில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நேர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்கான திறனெதனையும் கொண்டிருக்கவில்லை. இந்தத் தருணத்திற்கான தேவை, தற்போதைய நெருக்கடிகளைக் கவனம் கொள்கின்ற மற்றும் எதிர்காலத்தில் இந்நெருக்கடிகள் தோன்றாது மற்றும் தோன்ற முடியாதென்பதை உறுதிப்படுத்த முடியுமான முழுமையான சீர்திருத்தங்களாகும். அந்த வகையில், இந்தச் சட்டமூலம் நிராகரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.